

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Gunhild Due* til indenrigsministeren:

„Hvilke skridt vil ministeren tage for at nedbringe den lange ventetid til de børnepsykiatriske afdelinger, hvor alvorligt syge børn nu må vente 2 år eller mere på at kunne komme til observation og behandling?“

Gunhild Due: Når jeg har stillet mit spørgsmål, er det i håb om, at den højtærede minister vil være i stand til at gøre noget ved dette problem, som er meget alvorligt både for de børn, der rammes, og for deres familier. Når man ved, at virkelig alvorligt syge psykotiske børn — børn, der er så syge, at de må være under tilsyn nat og dag — må vente op til 2 år for at blive undersøgt og så igen vente år på, at der skal blive plads på den afdeling eller det hjem, hvor de kan blive behandlet, sådan at der kan forløbe op til 5 år fra sygdommens begyndelse, til man påbegynder behandling, så ved man også, hvor stort problemet er for dem, der bliver ramt, og for dem, der skal arbejde under sådanne forhold.

Vi har kun 125 senge til rådighed for børnepsykiatriske afdelinger fordelt over hele landet — 125 senge til den fjerdedel af befolkningen, der er under 15 år. Jeg er vel vidende om, at der er planer om 4 nye afdelinger i forbindelse med statshospitaler, men for det første vil det vare flere år, før man får disse afdelinger, og for det andet vil man derved kun nå op på ca. 250 sengepladser i alt. Det er under halvdelen af det nødvendige antal, som ifølge overlæge Gjersøe i Ugeskrift for Læger er 600 senge, vel at mærke under forudsætning af, at man får de ambulante undersøgelses- og behandlingsmuligheder stærkt udbygget.

Ifølge lov af 31. maj 1961 om offentlig forsorg § 10 påhviler det staten at sørge for, at der findes de psykiatriske afdelinger, der er behov for. Når det alligevel går så langsomt med at skaffe plads til børnene, er det forhåbentlig ikke, fordi det er børn, der drejer sig om. En af grundene er måske den manglende koordinering mellem de 3

ministerier, indenrigs-, social- og undervisningsministeriet, som alle har med disse sager at gøre.

Selv om der muligvis allerede sidder udvalg og lignende og arbejder med disse ting, vil jeg gerne spørge, om man ikke alligevel kunne forsøge at få fat på de mennesker inden for sindssygeforsorgen, som arbejder med psykotiske børn, og som ved noget om forholdene, og så holde en slags samråd eller sådan noget med dem og de øvrige implicerede for både at finde frem til løsninger på kortere sigt og i særdeleshed finde frem til en samlet planlægning, f.eks. undersøge, om det er muligt at indrette børnepsykiatriske afdelinger i hvert fald ved de større centralsygehuse, og finde ud af, hvordan man hurtigt fremskaffer i hvert fald nogle sengepladser til de sværeste tilfælde. Det må kunne lade sig gøre, hvis alle gode hoveder og kræfter vil finde sammen om det. Det er jo trods alt overskuelige tal, det drejer sig om, og det må være muligt at gøre noget ved det.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Det er rigtigt, at ventetiden for optagelse på børnepsykiatriske afdelinger i dag er for lang. For de to afdelinger, som henhører under statshospitalsvæsenet, oplyses, at børnehospitalet ved Århus ved udgangen af november i år havde en venteliste på 36 børn, medens afdelingen i Glostrup havde en venteliste på 125 børn. Årsagerne til ventetiden er imidlertid ikke udelukkende et utilstrækkeligt antal sengepladser og ambulatorier. En medvirkende årsag er mangel på børnepsykiatere, børnepsykologer m. v.

En anden væsentlig grund til den rådende pladsmangel er den svigtende aflastning af de børnepsykiatriske afdelinger som følge af manglende muligheder for overflytning af børn, der har behov for anbringelse på plejeafdelinger, med den følge, at afdelingerne må beholde børn, som hører hjemme under andre forsorgsgrene, hvor der også er pladsmangel.

Statshospitalsvæsenet råder for tiden over ca. 40 pladser på børnehospitalet i Århus og ca. 35 pladser i Glostrup. På Bispebjerg hospital findes yderligere ca. 30 og på Rigshospitalet knap 20 pladser.